

[Arbejds- og boligministeren.]

sektor taget skridt til at forbedre de eksisterende bygninger med henblik på at begrænse ejendommenes energiforbrug.

Så skal jeg ud over det, økonomiministeren har sagt om eksportkreditten, kun sige følgende: nu har byggeeksporten altså fået samme vilkår som anden eksport, og i øvrigt skulle eksportkreditens vilkår nogenlunde være på linje med vilkårene i andre lande. Det, der er tilbage, er formodentlig problemer af administrativ art.

Det er min overbevisning, at de allerede gennemførte og planlagte foranstaltninger, ikke mindst på det finansielle område, vil bidrage til at genskabe den jævne byggerytme, som blev slået i stykker i 1972 og 1973. Den nye boliglov, som ligger på folketingets bord, har jo til formål gennem offentlig støtte at sikre en fortsat stabil produktion af almennyttigt byggeri.

Hvad angår byggeri uden offentlig støtte, ikke mindst byggeriet af ejerboliger, vil allerede fjernelsen af de nævnte kvantitative og finansieringsmæssige restriktioner være med til at stimulere aktiviteten, men vi ved jo alle, at vi kun kan sikre et parcelhusbyggeri af den størrelse, der ligger i boligforliget, hvis vi gennem en fast økonomisk politik skaber forudsætninger for at få en lavere rente.

Må jeg i forbindelse med det foregående understrege, at der også ved indgåelsen af boligforliget var enighed om at holde støtten til boligbyggeriet inden for de aftalte rammer, og det er efter min opfattelse ikke gennem skattefinansierede statstilskud, vi skal sikre det byggeri, som er forligets sigte. Inden for byggeriet misbrugte vi de gode vilkår, vi havde i 1973. I stedet for en nødvendig omstilling i mere eksportorienteret retning i hele vort erhvervsliv piskede vi boligbyggeriet op, så vi kom op på fuldførelse af næsten 65.000 enheder. Nu er vi under nedtrapning, og det er altid en smertefuld proces. Vi må fortsat gøre, hvad vi kan, for at forhindre, at arbejdsløsheden stiger, men det er helt åbenbart, at det vil være af afgørende betydning for beskæftigelsen, at alle ansvarlige instanser, herunder også folketinget, yder deres bidrag til, at erhvervslivet får øget tillid til fremtiden, tillid til, at dansk produktion kan konkurrere, tillid til, at det kan betale sig at investere yderligere.

Erling Dinesen (S):

Af de redegørelser, vi har hørt, får man desværre ikke indtryk af, at regeringens holdning til den ulykkelige beskæftigelsessituation er meget ændret, selv om situationen er den, at forholdene forværres fra dag til dag. Der var ikke meget nyt i disse redegørelser, og jeg kan ikke se, at der i de oplysninger, vi har fået, ligger noget, som på afgørende vis ændrer, og navnlig ikke forbedrer, den situation, vi står midt i.

Det er naturligvis udmærket, at statsministeren har forsikret, at målet for regeringens politik er sikring af fuld beskæftigelse. Det nytter blot ikke meget, når den opfattelse breder sig, at regeringen prioriterer betalingsbalancen højere end sikring af beskæftigelsen. En udtalelse af arbejdsministeren forleden dag kunne jo tyde på, at det var sådan, og det er da også den opfattelse, der breder sig, også i lønmodtagerkredse. Det gælder både arbejdere og funktionærer, som nu føler en utryghed i tilværelsen, som de ikke har kendt i mange år, for slet ikke at tale om de titusinder, som allerede er kastet ud i arbejdsløshed. Virksomheder lukkes. Vi oplever daglig situationer, hvor hjemmenes økonomi er slået i stykker, og hvor socialkontoret skal træde til. Huset, man bor i, skal måske sælges, familier splittes, arbejde søges i Sverige eller Norge eller andetsteds uden for hjemstedet, væk fra familie og venner.

Det er forhold, som vi simpelt hen ikke kan være bekendt i et velfærdssamfund, og det er efter min opfattelse tilstande, som ingen regering kan holde til, i alle tilfælde ikke ret længe.

Vi har på et tidligt tidspunkt henstillet til regeringen at gribe stærkere ind. Når vi under boligforhandlingerne i maj—juni måned gik med i et forlig, var det bl. a., fordi vi fik en aftale om sikring af beskæftigelsen i bygge- og anlægssektoren. Sådan står der. Det vigtigste i denne aftale var enigheden om, at 40.000 boliger skulle bygges årligt. Skal denne aftale opfyldes, er det simpelt hen nødvendigt, at der øjeblikkeligt gribes ind.

Vi står midt i en beskæftigelseskriser, og vi har som nævnt advaret gang på gang. Lad mig nævne, at arbejdsmarkedsudvalget blev indkaldt 1. august for at drøfte beskæftigelsessituationen. Vi fik samråd med arbejds-